

Светлуцава огрлица

Каролина је само желела да задржи огрлицу мало дуже.

Аутор Каролина Марин
(Засновано на истинитој причи)

Ова прича се одиграла у Арџентини.

Каролина је прескочила ограду. Њена пријатељица Изабела је била напољу.

Изабела је махнула. „Дођи да се играмо!”

Каролина је прешла преко дворишта до Изабелине куће.

Изабела се ухватила за свој џеп. „Желим да ти покажем нешто”, рекла је. Онда је извукла најлепшу огрлицу коју је Каролина икада видела! Мали

накит је био тако блистав и сјајан.

„То је од моје маме”, рекла је Изабела. „Рекла је да могу да се играм са њом данас. Погледај је на сунцу.”

Изабела је држала огрлицу према сунцу. Стотине дугиних боја је зрачило са накита. Био је тако диван!

„Хајде да играмо жмурке!” Рекла је Изабела.

„У реду”, рекла је Каролина. „Могу помоћи да огрлица буде на сигурном.”

„Хвала!” Изабела је пружила Каролини огрлицу, а Каролина је ставила у џеп.

Убрзо је дошло време да Каролина иде кући. Када се опростила, Изабела није питала за огрлицу. Мора да је заборавила. А Каролина је није подсетила.

Каролини се осећала мало лоше што је понела огрлицу кући. Али хтела је да је задржи још мало. Занемарила је лош осећај и ставила огрлицу под јастук.

Следећи дан је била субота. Каролина је обавила своје послове и изашла напоље да се игра. Заборавила је на огрлицу.

„Каролина!” Позвао је тата. „Можеш ли доћи?” Каролина је утрчала унутра. „Да!”

Тата је држао огрлицу у својој руци. „Мама је ово нашла испод твог јастука. Чије је то?”

„Изабелино је.” Сузе су потекле из Каролининих очију. „Држала сам је на сигурном у свом џепу док смо се играле јуче. А онда сам одлучила да је понесем кући.”

Мама је села са Каролином на кауч. „Хвала ти што си рекла истину. Шта мислиш да би требало да урадиш сада?”

Каролина је ћутала. Мислила је на Исуса. Желео би да она буде поштена и да врати огрлицу.

„Требало би да је вратим Изабели и да јој кажем да ми је жао”, рекла је Каролина. Чим је то рекла, лош осећај је нестао. Обузела је топлина.

Каролина је отишла до Изабелине куће.

„Ћао”, рекла је Каролина. Пружила је Изабели огрлицу. „Јао ми је што сам је задржала. „Хоћеш ли ми опростити?”

„Да”, рекла је Изабел. „Хвала ти што си је вратила.” Затим се насмешила. „Желиш да играмо жмурке поново?”

„Да! Ти бројиш прва – ја се кријем!”

Те ноћи, Каролина се помолила. „Драги Небески Оче, молим те опрости ми што сам задржала огрлицу. И хвала ти што си ми помогао да то исправим.”

Каролина је поново осетила топлину. Било јој је драго што може да чини оно што Исус жели да чини. ●

МОГУ ДА СЕ ПОКАЈЕМ

Сви понекад правимо погрешне изборе. Али због Исуса Христа и Његовог помирења, можемо променити ствари и учинити да буду исправне. То се зове покајање. Када се покајемо, кажемо да нам је жао онима које смо повредили. Покушавамо да исправимо грешку. Молимо се за опроштај. Чинимо све од себе да не направимо поново погрешан избор. А онда нам Небески Отац може опростити и можемо осетити Његов мир.

